

ЧОВЕКЪТ СЯНКА

SHADOW MAN (Smoky Barrett, #1)

Copyright © 2006 by Cody Mcfadyen

© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2017

ISBN: 978-954-28-2362-9

КОУДИ МАКФЕЙДЪН

ЧОВЕКЪТ СЯНКА

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
КОСТА СИВОВ

 ciela

*На родителите ми, защото
ме окуражиха да поема по трудния път.
На дъщеря ми, че ме дари с най-големия
подарък – бащинството.
На съпругата ми за непоклатимата
подкрепа, безкрайното вдъхновение
и безграничната ѝ любов.*

ПЪРВА ЧАСТ

СЪНИЩА И СЕНКИ

1

ЧЕСТО СЪНУВАМ ТОЗИ СЪН. Всъщност напоследък сънувам само три – двата са прекрасни, а третият е жесток, но всеки един от тях ме кара да треперя и да се чувствам самотна.

Този, който сънувам тази вечер, е за съпруга ми. Горе-долу протича по следния начин:

Той целуна врата ми и ако искам да бъда кратка, мога да спра дотук. Само дето ще е лъжа в най-прекия смисъл на думата.

По-честно ще е, ако кажа, че копнеех – с всяка молекула на тялото си и с всеки зажаднял милиметър от плътта си – да целуне врата ми, и когато го стори, устните му бяха устните на ангел, изпратен от небесата, за да отговори на трескавите ми молитви.

Тогава бях на седемнадесет, както и той. Бяха времена, когато равнодушието и мракът не съществуваха. Имаше ги само страстта, привързаността и светлината, която светеше толкова силно, че можеше да нарани душата на човек.

Той се наведе в мрака на киносалона (о, боже), подвоуми се само за миг (о, боже), а аз потреперих, но се престорих, че съм спокойна, и о, боже, о, боже, о, боже, целуна врата ми – чувството беше прекрасно и в този момент осъзнах, че ще съм с него завинаги.

Той беше единственият за мен. Повечето хора никога не откриват единствения за тях. Четат за него, мечтаят за него или просто му се присмиват. Аз намерих своя, намерих го, когато бях на седемнадесет, и не го оставих да си отиде дори в деня, в който издъхна в ръцете ми, дори в мига, в който смъртта го изтръгна от мен, докато пицях, не го оставям дори и сега.

В последно време божие то име означава страдание: о, *боже*, о, *боже*, о, *боже* – така ми липсва.

Събуждам се и усещам призрака на тази целувка върху седемнадесетгодишната си кожа. Осъзнавам, че вече не съм на седемнадесет и че той е спрял да старее завинаги. Смъртта го съхрани на тридесет и пет. За мен той винаги ще си остане на седемнадесет, винаги наведен над онова момиче, винаги целуващ врата ми в онзи перфектен момент.

Протягам се към мястото му на леглото и съм пронизана от внезапна и заслепяваща болка. Трескаво се моля на смъртта да ме погуби и да отнеме тази болка. Разбира се, продължавам да живея и скоро страданието ми намалява.

Всичко от съпруга ми ми липсва. Не само хубавите неща. Недостатъците му ми липсват също толкова много, колкото и красивите му качества. Липсват ми нетърпението и гневът му. Липсва ми снизходителният поглед, с който ме гледаше, когато му бях ядосана. Липсва ми раздражението ми всеки път, в който забравяше да зареди колата и оставяше резервоара почти празен, независимо че ми трябваше, за да отида някъде.

Често си мисля, че никога не се сещаме за тези неща, когато си мислим какъв би бил животът ни, ако изгубим някого, когото обичаме. Не се замисляме, че ще ни липсват не само цветята и целувките, а абсолютно всичко. Ще копнеем за провалите и дребните неуспехи също толкова много, колкото и за прегръдките по средата на нощта. Ще ми се сега да беше тук, за да го обсия с целувки. Ще ми се сега да беше тук, за да го предам. Съгласна съм на двата варианта, стига да беше тук при мен.

Хората ме питат понякога, когато съберат куража да го сторят, какво е чувството да изгубиш обичан човек. Отговарям им, че е трудно, и спирам дотук.

Бих могла да им обясня, че е истинско разпване на сърцето. Бих могла да им обясня, че през повечето дни пища, без да мога да се спра дори когато съм в града, дори когато устата ми е затворена, дори да не издавам звук. Бих могла да им обясня, че сънувам този сън всяка нощ и го губя отново, когато се събудя на сутринта.

Но хей, защо да им развалям деня? Затова просто им отговарям, че е трудно. Обикновено това ги задоволява.

Този е само единият от сънищата, който ме кара да стана от леглото, а тялото ми да се тресе цялото.

Взираам се в празната стая, след което се обръщам към огледалото. Научила съм се да мразя огледалата. Някои биха казали, че това е нормално. Че всички ние правим едно и също – разглеждаме отражението си под микроскоп и се вторачваме в недостатъците си. Красивите жени си измислят бръчки и петънца и търсят точно тези неща. Тийнейджърките с красиви очи и фигури си умират да плачат, защото косите им не са с правилния цвят или смятат, че носовете им са прекалено големи. Цената да съдим себе си през очите на другите, е едно от проклятията на човешката раса. Няма спор.

Повечето хора не виждат онова, което виждам аз, когато се погледнат в огледалото.

Имам дълбок белег, широк повече от сантиметър, който започва от средата на челото ми. Слиза надолу, след което завива на почти перфектни деветдесет градуса наляво. Нямам лява вежда, белегът заема мястото ѝ. Той продължава през слепоочието ми, където прави мързелив клуп надолу по бузата ми. След това се насочва към носа ми, прекосява едва горната му част и отново се връща. Разрязва диагонално лявата ми ноздра и профучава през челостта, надолу към врата и свършва на ключицата ми.

Доста е ефектен. Ако ме погледнете само в десен профил, всичко изглежда нормално. Трябва да ме погледнете анфас, за да придобиете ясна представа.

Всеки човек се поглежда в огледалото поне веднъж дневно или вижда отражението си в очите на другите. Той знае какво да очаква. Знае какво ще види и какво ще видят другите. Аз вече не виждам онова, което очаквам да видя. Отражението ми е на непозната, взираща се в мен през маска, която не мога да сваля.

Когато стоя гола пред огледалото, както съм в момента, мога да видя и останалото. Разполагам с нещо, което съм нарекла огърлица от кръгли белези с размерите на върха на цигара,

които започват под едната страна на ключицата ми и свършват под другата. Още от същите белези кривват към гърдите ми, продължават към гръдната ми кост и стомаха ми и свършват точно над пубисните ми косми.

Кръгчетата са с размерите на върха на цигара, защото бяха направени с такава.

Ако успеете да се абстрахирате от всичко това, нещата не са никак зле. Аз съм мъничка жена, само метър и петдесет. Не съм кльошава, по-скоро съм закръглена. Съпругът ми обичаше да ме нарича „сочна“. Казваше, че освен ума, сърцето и душата се е оженил за мен заради „малките ми цици и дупето ми във формата на сърце“. Имам дълга, гъста, черна, къдрава коса, която стига почти до задника ми.

Съпругът ми обичаше и нея.

Трудно ми е да не обръщам внимание на белезите, макар че съм ги гледала стотици, може би дори хиляди пъти. Те са единственото, което виждам, когато се погледна в огледалото.

Те ми бяха причинени от мъжа, който уби съпруга и дъщеря ми. Мъж, когото по-късно убих.

Когато мисля за това, ме изпълва празнота – огромна, мрачна и напълно безчувствена. Усещането е като да потъваш в твърдо желе.

Няма проблем. Свикнала съм.

Това е животът ми сега.

* * *

Не спя повече от десет минути и знам, че довечера няма да лягам.

Помня как преди няколко месеца се събудих в малките часове също като сега. Някъде между 3:30 и 6:00, време, в което се чувстваш като единствения човек на земята. Сънувах един от сънищата както винаги и знаех, че повече няма да мога да заспя.

Облякох си някаква тениска и долнище на анцуг и излязох навън. Бягах и бягах, и бягах в нощта, бягах, докато тялото ми не плувна цялото в пот, докато потта не напои дрехите ми и

не напълни маратонките ми, но продължих да бягам още. Не се жалех, макар едва да дишах. Дробовете ми изгаряха заради студения сутрешен въздух, но не спрях. Побягнах по-бързо, задвижих по-енергично крака и лакти, бягах на предела на силите си, бягах неразумно.

Озовах се пред един от онези супермаркети, които бяха завладели Долината, спрях се на тротоара и започнах да се давя и да плюя стомашна киселина. Двойка други ранобудни призраци като мен ме погледнаха, но бързо отместиха погледи. Изправих се, избърсах устата си и прелетях през предните врати на магазина.

– Искам кутия цигари – казах на продавача, докато все още се опитвах да си поема въздух.

Мъжът беше по-възрастен от мен, минаваше петдесетте и ми приличаше на индиец.

– Каква марка желаете?

Въпросът ме изненада. Не бях пушила от години. Погледнах към рафта зад него и очите ми се спряха на обичните ми някога „Марлборо“.

– „Марлборо“. Червено.

Продавачът взе кутията и я маркира на касата. Тогава разбрах, че съм по анцуг и нямам никакви пари в себе си. Вместо да изпитам срам, се разгневих.

– Забравих си портмонето. – Изрекох тези думи с вдигната брадичка, предизвикателно. Само да посмееше да не ми даде цигарите или да ме накара да се почувствам неудобно.

Мъжът ме погледна за миг. Настъпи момент, който писателите биха описали като „напрегната тишина“.

– Бягали ли сте? – попита той.

– Да – от мъртвия ми съпруг. По-добре, отколкото да се гръмнеш, предполагам, ха-ха!

Тези думи ми се сториха забавни. Малко по-гръмки, малко по-пресилени. Дори малко луди. Вместо да ми бъде отговорено със страх и неудобство, които всъщност желаех, очите на мъжа станаха някак си мили. Не изпълнени със съжаление, а с разбиране. Той ми кимна. Протегна ръка, за да ми даде кутията с цигари.

– Съпругата ми почина в Индия. Една седмица, преди да дойдем в Америка. Вземете цигарите, ще ми ги платите следващия път.

За момент просто стоях и се взирах в продавача. После грабнах цигарите и избягах оттам със скоростта на светлината, преди сълзите да потекат по бузите ми. Стиснах здраво кутията и побягнах към дома си.

Той е доста далеч, но предпочитам да пуша там.

Изправям се в леглото си и се усмихвам, когато виждам цигарите на нощното си шкафче. Мисля си за човека в магазина, когато запалвам. Предполагам, че част от мен обича този малък човечец, обича го по начин, по който можеш да обичаш непознат, направил ти добро в момент, в който си имал най-голяма нужда от него. Тази любов е дълбока, сърцето ти тръпне от нея и макар никога да не науча името му, ще го запомня до сетния си час.

Смуквам дълбоко и поглеждам цигарата и черешовия ѝ връх, който свети в мрака на спалнята ми. Това е коварството на прокълнатите неща. Не никотиновата зависимост, макар че и тя е достатъчно лоша, а начинът, по който цигарата запълва някои празнини – сутрините с чаша горещо кафе или самотните нощи в къща, изпълнена с призраци. Знам, че трябва да ги спра отново, докато не са забили ноктите си в мен, но също така знам, че няма да го сторя. Те са всичко, с което разполагам сега – спомен за доброто, утеха и източник на сила, всичко вкупом.

Издишвам и наблюдавам как димът се вие, подхванат от леки въздушни течения, понася се и изчезва. Също като живота, мисля си аз. Животът е дим, нищо повече, само се заблуждаваме, че е нещо различно. Представява един хубав облак, който се понася и разтваря, като оставя след себе си единствено мириса на съществуването ни във формата на спомени.

Изведнъж се разкашлям и се смея на всички тези размисли. Аз пуша, животът е пушек и името ми е Смоуки*. Смоуки

* Игра на думи – Смоуки (Smoky) – от англ. – „опушена, димяща, пушеца“. – Бел. прев.

Барет. Това е истинското ми име, майка ми ме е кръстила така, защото е смятала, че „звучи готино“. Започвам да се кикотя в мрака на празната ми къща и си мисля (както всеки път) колко налудничаво звучи смехът, когато се смееш сам.

През следващите три-четири часа размишлявам над това. Над лудостта. В крайна сметка утре е денят.

Денят, в който ще реша дали да се върна на работа във ФБР, или ще лапна дулото на пистолета и ще си пръсна мозъка.